

בשר שחוטף שמון שצאלו עם בשר נבילה כחוש אסור מאי מעמא מפוטמי מהררי ולוי אמר אפילו בשר שחוטף כחוש שצאלו עם בשר נבילה שמון מותר מאי מעמא ריחא בעלמא הוא וריחא לאו מעמא ריחא

הא מילתא פסקו בה רבואתא כלוי וק"ל כל היבא דפלגיו אבוי ורבא דהלכתא כרבא בר מעייל קג"ם וכוון דהלכתא כרבא בתא דריחא לאו מילתא היא ממיילא שמעינן מינה דהלכתא כלוי דקאי כרבא

והא דתני רב כהנא פת שאפאה עם הצלי אסורה לאכלה בכוחח וההיא ביניתא דאיטוויא "בהדי בישרא ואסרה רבא מפדויקא למיכלה בכוחתא לאו כרב אסרי" בלחוד אלא אפילו כלוי אסירי למיכליהו בכוחתא מאי טעמא דכיון דשרי למיכליהו בלא כוחתא אי בשר נבלה להו למיכליהו בכוחתא אישחכב כמאן דשרי לאטוויי בשר שחוטף בהדי בשר נבלה לכתחלה "ולוי לא קא שרי הכין אלא דיעבד" דהא לוי שצאלו קאמר ולא אמר צולין לכתחלה ועוד דהאי פת שאפאה עם הצלי כיון דשריא בלחוד בלא כוחתא הויא לה כרבא בשר שיש לו מתירין יוכל דבר שיש לו מתירין אפילו באלק לא במיל (ביצה ג:) וכל דבר שהוא אחד באלף כריחא בעלמא הוא ואפ"ה באלף לא במיל הוואי ויש לו מתירין והאי פת נמי חבין הוא" אמרו שמוש דסבירא לן כרבא

ישיבת כחוש בינה

ריחא מילתא

שילת רזק"א בביאור דברי הראשונים בא"ת דבר של אלו מתירים

הגודר מן היין מותר בתבשיל שיש בו מעט יין אמר קונם יין זה י"ט שאני מועט ובפל' לתבשיל אם יש בו בנותן מעט הרי זה אסור:

ו. נדרים נב.

והרי זה מפורש שם שכתבנו. ולפיכך הקשו על הרב אלפס ו"ל שכתב בהלכותיו צ"ל גיד הנשה בענין פת שאפאה עם הנלי בתנור דמאי דלמרינן דאסור לנכלה כמותא אף על גב דצ"ל דריחא לאו מילתא היא היינו טעמא משום דהוי דבר שיש לו מתירין דהא מני למיכלה כהני בשרא ומשום הכי אפילו באלף לא בטיל אלו דכיוי ו"ל אלמא דסבירא ליה ו"ל דאפילו שלא בנימו לא בטיל ואי אפשר כמו שכתבנו בדליות כדכרו.

ז. שו"ע יו"ד | סימן ק"ב, סעיף ד'

יב ש"א היה ניכר כו'. וכן נגזרת מלאה ענבים בעוטים והיה זו הכנה יין ללול קודם שגבת, מותר ליקח בשבת מן היין, וזע"פ שיואל גם עשה מן הענבים כל שעה, לפי שמתבטל כמה שלא ככר, ואין זו משום דבר שיש לו מתירין מאחר שלא היה עליו שם יין כפני עצמו מעולם. וכן פתת מלאה ענבים שלמים וכן ממלאם הפתת כמים לשמות וממלאם הפתת כמים לשמות והענינים המתקשים לאחר זמן ויאל כל היין, מותר למשוך היינו שגבת לשמות, לפי שמעט יין שיואל שגבת מתעבר ומתבטל עם היין שהיה בו ככר, ולא היה ניכר פעם אחת בפני עצמו מעולם.

ח. ביצה ג:ד.

ביצה שנולדה בשבת ואחר ביצה שנולדה ביו"ט אין מטלטלין אותה לא לכבות בה את הכלי ולא לסמוך בה כרעי המטה: אבל כופה עליה את הכלי בשביל שלא תשבר: יוספיא אסורה יואם נתערבה באלף כולן אסורה בשלמא לרבה דאמר משום הכנה הוי ספיא דאורייתא וכל ספיא דאורייתא לחומרא אלא לרב יוסף ור' יצחק דאמרי משום גזרה ספיא דרבנן היא ויכל ספיא דרבנן לקולא (א"ל) ספיא אסורה לרבה טרפה אי הכי אימא סיפא נתערבה באלף כולן אסורות אי אמרת בשלמא ספיא יו"ט ספק חול הוי דרב שיש לו מתירין יוכל דבר שיש לו מתירין אפילו באלף לא במיל

הגה: ... כל איסור שלא היה ניכר קודם שנתעבר, הוא בטל לע"פ שאר דבר שיש לו מתירין (בארוך כלל כ"ה בשם סמ"ג ומדכרי פ"ק לשבת).

יכר פעם אחת בפני עצמו מעולם. וכן כל כיואל נב. שם [איסור והיחר הארוך כלל דין ט:]

יא. עירובין מה:

רב יוסף ת"ש גשמים שירדו מעי"ט יש להן אלפים אמה לכל רוח ב"ש הרי הן כרגלי כל אדם

אמר גר ביום טוב הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי ליקני שביתה באוקיינוס לימא דלא כרבי אליעזר דאי כר' אליעזר ה הא אמר כל העולם כולו ממי אוקיינוס הוא שותה אמר ר' יצחק הכהן בעבים שנתקשרו מערב יום טוב עסקינן ודילמא הך אויל והך אהריני ניתנו דאית להו סימנא כנוייהו ואיבעית אימא הוי ספק דרביריהו וספק דרביריהו להקל

יש לו מתירין. שיכול לכלול את ר"ט בהיכר גמור: אפילו באלף לא בטיל וזע"פ דמדלוריימא חד תבר בטיל דכתיב (שמות טז) אחרי כמים להטות אתמור רבנן האילן ויש לו מתירין לאחר זמן לא יאכלנו באיסור על ידי עיטול:

יב. ביצה לה.

אמר יהא רעוא דאימא מלחא דתתקבל כי סליק רבי אבא אמר יהא רעוא דאימא מלחא דתתקבל כי סליק אשכחיה לר' יוחנן ורבי הנינא בר פפי ור' יודא ואמרי לה ר' אבהו ור' שמעון בן פון ור' יצחק נפתח ויתבי וקאמרי דאימא אשכחיה לרבי מים ומלח לגבי עיסה:

יג. ביצה לע.

ורב אשי אמר ה משום דהוי ליה דבר שיש לו מתירין וכל דבר שיש לו מתירין אפילו באלף לא במיל:

יש לו מתירין. שיכול לכלול את ר"ט בהיכר גמור: אפילו באלף לא בטיל וזע"פ דמדלוריימא חד תבר בטיל דכתיב (שמות טז) אחרי כמים להטות אתמור רבנן האילן ויש לו מתירין לאחר זמן לא יאכלנו באיסור על ידי עיטול:

ח. ביצה לו.

מתני' הבהמה והכלים כרגלי הבעלים המוסר בהמתו לבנו או לרועה הרי אלו כרגלי הבעלים יכלים המיוחדין לאחד מן האותין שבבית הרי אלו כרגלי ושאין מיוחדין הרי אלו במקום שהולכין והשואל כלי מחבירו מעי"ט כרגלי השואל ביו"ט כרגלי המשואל יוכין האשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלח לעיסתה הרי אלו כרגלי שתיהן י"ר יהודה פוטר במים מפני שאין בהן ממש:

ט. ביצה לז.

שנים שלקחו חבית ובהמה בשותפות רב אמר יחבית מותרת ובהמה אסורה ושמואל אמר חבית נמי אסורה מאי אסורה רב אי קא סבר י"ש ברירה אפי' בהמה ושתרו יין קסבר אין ברירה אפילו חבית נמי אסורה לעולם קסבר יש ברירה ושואל כלי מחבירו מעי"ט כרגלי השואל ביו"ט כרגלי המשואל יוכין האשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלח לעיסתה הרי אלו כרגלי שתיהן י"ר יהודה פוטר במים מפני שאין בהן ממש:

נהגה שהיתה נחיים בין השמשות וכל אכילה נחיים וינקס זה מזה ומשחשכה ינק כל אכיל ואכיל מעל חבירו ואין כאן לגמור: יעקב תחומין. חלקן כבהמה שארץ לני תחומין: לאיסור מוקצה לא משום. אכן סהדי דכל דל מייטיח ארץ דעמיה מתקן של חבירו ואם היו רוצים לאכלה כאן אינה אסורה עליהם משום מוקצה לומר כל חלק ינק מחבירו ויש כאן מוקצה והלווייה איש לתחמונה אתה אסור עליהם מפני יעקב ו"ט י"ט י"ט לחוש נכין לחוש אף משום מוקצה:

הגה: ... כזית חלב שנפל למים ונתבטל בס', ואח"כ נפל מן המים לקדירה של צמר, מותר, לע"פ שאין בצמר ס' נגד החלב, שהרי נתבטל במים (בארוך). וכל כיואל כזה.

הגהות רעק"א

(ב) (שם ס"ק כב) משום דל"קמן סימן רצ"ט ס"ק א'. זה תמוה, דהא אדרנא דהתם איחא [וספי' א] דלמר גמליס וזמר רחליס שערכן זה בזה, אם הרוב גמליס בטל הלמר רחליס ומותר להפרי בפסקן. אבל באמת בפשוטו לא קשה מידי, ודו"ח הוי חדוש דין, דהא למה שכתב הר"ן (גדרים דף י"ב ע"א ד"ה וקשה) דדבר שיש לו מתירין מיד אפילו מין בשאינו מינו לא בטל, ואם כן אס נתעבר חלב במים אסור לעברו עם צמר, לזה הולך האיסור והיחר הארוך להשמיענו דבטל. וכן נראה לניחא דעת המחבר (ריש סימן ז"ה). אבל על כל פנים להר"ף [וחולין לב, בן (גס) וקס"א] הדין דלסור לעברו עם צמר. ולהר"ף קשה לי אין יתכן מתימתין דכלאם וי"ט משנה א] דלמר גמליס וזמר רחליס, והא התם הוי גס כן היחר בהיחר דיכול לחסו שלם בפסקן, ואף על פי כן בטל, וז"ע:

ה. כלאים | פרק ט'

א. אין אסור משום כלאים אלא צמר ופשתים ואינו מטמא בנגעים אלא צמר ופשתים אין הכהנים לובשין לשמש בבית המקדש אלא צמר ופשתים צמר גמלים וצמר רחלים שמרפן זה בזה אם רוב מן הגמלים מותר ואם רוב מן הרחלים אסור מחצה למחצה אסור וכן הפשתן והקנבוס שמרפן זה בזה:

א. ר"ף: ריחא לאו מילתא, אך פת שאפאה עם בשר אסור בכוחת.

ב. רמ"א: ריחא לאו מילתא וחלב שהתערב במים מותר בבשר.

ג. משנה: צמר רחלים ומגלים מותר בפשתן.

ד. ביצה: מים ומלח בעיסה מותר רק כרגלי שניהם.

ה. ביצה: ביצה אינה בטילה באלף וספיקא אסור.

ו. ביצה: חבית מותרת ובהמה אסורה.

ז. עירובין: גשמים שירדו ביו"ט הקילו בספיקן.

